

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Credință și vindecare

Văzând credința lor, Iisus a zis slăbănogului: *Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!* (Matei 9, 2). Înțelegem din aceasta că pentru credința unora, Dumnezeu iartă păcatele celorlalți. Acest lucru este întâlnit în mai multe locuri în Sfânta Scriptură. Femeia canaaneancă L-a rugat pe Domnul să-i vindece fiica, iar Domnul, văzând credința ei, a zis: *O, femeie, mare este credința ta; fie ție precum voiești! Și s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela* (Matei 15, 28). În Vechiul Testament, israeliții au păcătuit, iar Dumnezeu a luat hotărârea să-i piardă până la ultimul, dar apropiindu-se Avraam, a zis: „Pierde-vei, oare, pe cel drept ca și pe cel păcătos, încât să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui nelegiuit? Zis-a Domnul: De se vor găsi în cetatea Sodomei cincizeci de drepti, voi cruța pentru ei toată cetatea și tot locul acela... Și a mai zis Avraam: Să nu se mânie Stăpânul meu de voi mai găsi încă o dată: Dar de se vor găsi acolo numai zece drepti? Iar Domnul i-a zis: Pentru cei zece nu o voi pierde.” (Facere 18, 23-33).

Mai târziu, iarși s-a mâniat Dumnezeu pe poporul neascultător. De această dată Moise, conducătorul israeliților, L-a rugat pe Dumnezeu zicând: „Întoarce-Ți iușimea mâniei Tale, milostivește-Te și nu căuta la răutatea poporului Tău. Adu-ți aminte de Avraam, de Isaac și de Iacov, robii Tăi, căroră Te-ai jurat Tu pe Tine Însuși, zicând: Voi înmulți foarte tare neamul vostru, ca stelele cerului; și tot pământul acesta, de care v-am vorbit, îl voi da urmașilor voștri și-l vor stăpâni în veci!” Atunci a abătut Domnul pieirea ce zisese s-o aducă asupra poporului Său (Ieșire 32, 12-14). Domnul a schimbat planul nimicirii poporului de dragul rugăciunii făcute de robul Său, Moise (Ieșire 32, 9-14). Nu poporul s-a rugat pentru a fi izbăvit de nimicire, ci Moise s-a rugat pentru ei. *Ochii Domnului spre cei drepti și urechile Lui spre rugăciunea lor.* (Psalmi 33, 14).

Apostolii văzând neputința lor în tămăduirea aceluși tânăr au rugat pe Domnul nostru Iisus Hristos: Sporește-ne credința (Luca 17, 5). Credința în Dumnezeu este întâia noastră nevoie duhovnicească. Sfântul Apostol Pavel scrie:

fără credință, dar, nu este cu putință să fim plăcuți lui Dumnezeu, căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este (Evrei 11, 6). Sfinții sunt cei ce au umblat pe căile credinței și ale iubirii. Cei ce în viața aceasta reușesc să lupte și să biruiască patimile, cei ce urmează poruncilor lui Dumnezeu vor da rod la vremea sa și vor primi căldura credinței. Cel ce umblă pe căile credinței, se va adăpa din apa cea vie, care este Iisus în Sfânta împărăție, căci „apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică” (Ioan 4, 15) și va primi căldura credinței plină de Duhul Sfânt. Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă: înainte de toate, vă îndemn să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii (I Timotei 2, 1). El ne îndeamnă să ne rugăm și pentru familia noastră dar și pentru străini.

Ca pildă, pentru folosul rugăciunii pentru ceilalți avem și pe Sfânta Monica, mama Fericitului Augustin, care prin rugăciunile și lacrimile sale a reușit să-l întoarcă pe fiul ei de la căile pierzării la calea mântuirii. În pilda din evanghelia acestei duminici rudele sau cei apropiați ai săi l-au adus pe slăbănog la Hristos pentru a fi vindecat de paralizia trupească, să-l facă să meargă să-și poarte singur de grijă. Hristos a dat întâi iertare păcatelor lui, arătându-le tuturor cât de mari sunt consecințele păcatului pentru om. Atunci Hristos i-a iertat păcatele slăbănogului și acesta s-a vindecat, acum această putere a iertării păcatelor a dat-o preoților și episcopilor: Oricâte veți lega pe pământ vor fi legate și în cer și oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în cer (Matei 18, 18).

N-au fost niciodată vremuri, în care, satul să nu-și aibă preotul lui. Sau dacă temporar a lipsit toate nenorocirile erau puse pe seama lipsei preotului. Preotul este pentru lume, ceva deosebit, este mijlocitorul între comunitate și Dumnezeu, este omul rugăciunii. Un sfânt zicea: „Nu te gândi că trebuie să-i ajuți pe toți oamenii, ci să te gândești să-l slujești lui Dumnezeu! Va lucra Dumnezeu în viața lor”.

Pr. Ioan LAZĂR

PREDICA

Suferința purtată îl cheamă pe Hristos

Duminica a VI-a după Rusalii (a vindecării slăbănogului din Capernaum)

„Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa. Și iată, l-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: *Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!* Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta hulește. Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă? Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: *Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta.* Și, sculându-se, s-a dus la casa sa. Iar mulțimile, văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere.” (Matei 9, 1-8)

Cumila lui Dumnezeu suntem în a șasea duminică după Rusalii și Evanghelia ne pune înainte pe slăbănogul cel adus de prietenii săi la Iisus și pe care Mântuitorul îl întâmpină cu ceva la care nici prietenii, nici slăbănogul nu se așteptau. Văzând credința prietenilor care l-au adus, dar și a slăbănogului, Mântuitorul i-a zis: „Fiule, iertate sunt păcatele tale” (Matei 9, 2). Acest dar, acest cuvânt cu totul și cu totul neașteptat i-a surprins, bineînțeles, pe aceștia, pentru că darul pentru care veniseră ei era altul.

Mântuitorul face această dublă minune, una cerească și alta pământească, sau, mai bine zis, una pentru cele cerești și alta pentru cele pământești – pentru că minunea în sine este cerească: îi iartă păcatele acestui om și mai apoi îl și vindecă, ridicându-l și spunându-i: „Ia-ți patul și mergi la casa ta” (Matei 9, 6).

Prin acest cuvânt Mântuitorul vrea să despărță în cugetul și în inima noastră această înțelegere și să pună pe primul loc ce este mai important, ce este de căpetenie, rostul pentru care El a venit, adică să ierte păcatele pe pământ și, prin jertfa, prin moartea, prin Învierea și prin Înălțarea Lui, să ne fie iertate nouă

păcatele. „Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: *Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta*” (Matei 9, 6).

Vedem aici o minune atipică a Mântuitorului sau o dublă minune, de două ori deosebită. O dată că Mântuitorul îi dă acestui om un dar cu totul și cu totul ceresc: iertarea păcatelor. Acest lucru îl face pe acest om să înțeleagă că, de fapt, ceea ce l-a dus pe el la căderea slăbănogiei sale, erau de fapt păcatele. Astfel, ne încredințăm și pe noi de aceasta și ne îndeamnă să căutăm cel dintâi dar pe care Mântuitorul vrea să ni-l dea.

De asemenea, dă acest dar omului fără să-l fi cerut. Aceasta este o marea deosebire față de alte minuni pe care Mântuitorul le-a făcut. Pentru că doar în alte două împrejurări Mântuitorul a făcut la fel, adică a dat darul fără să-l fi cerut. Una este atunci când a intrat în sinagogă în zi de sâmbătă și a găsit o femeie gârbovă, care era acolo. Și mergând la ea, a întrebat-o: vrei să fii sănătoasă? Și a vindecat-o.

Continuare în pagina 2

Pr. Ștefan NEGREANU

Din sumar

► Metodologie admitere studii de Licență și Metodologie admitere studii de Master
pagina 3

► Știri
pagina 4

Suferința purtată îl cheamă pe Hristos

Urmare din pagina 1

Nu ea a venit la El, ci El a mers la ea. Alt loc în care Mântuitorul dă darul din nou fără să-I fi fost cerut este în casa lui Simon leprosul, atunci când femeia păcătoasă se apropie de El și începe să-I spele picioarele cu lacrimile ei și să I le ștergă cu părul capului ei. Atunci Hristos spune: „Iertate sunt păcatele ei cele multe” (Luca 7, 47). Această femeie nu a cerut cu gura. „Căci mult a iubit”. Este un lucru minunat aici. Acestea sunt niște minuni cu totul deosebite de celelalte, pentru că Mântuitorul dă un dar pe care acești oameni nu l-au cerut și a doua deosebire în aceste minuni este că le dă un dar la care ei nici nu se așteptau, adică iertarea păcatelor.

Ce vrea Mântuitorul să ne spună aici? Vrea să ne spună că cel dintâi lucru pe care trebuie să-l căutăm și să-l așteptăm de la Mântuitorul nostru Iisus Hristos este iertarea păcatelor. Și mai vrea să ne spună că această iertarea a păcatelor nu se dă oricui, nu se dă oricând și nu se dă oricum. Situațiile în care Mântuitorul dă iertare și dezlegare păcatelor acestor oameni nu erau pentru oricine și nu se făceau oricui și oricum. Pe acea femeie gârbovă căreia îi face minunea fără să-i ceară nimic, o găsisse în templu; era la rugăciune în templu. Este un loc în care lucrează Dumnezeu – Biserica lui Dumnezeu. Iată că nu oriunde și nu oricum poți primi dezlegare de la Dumnezeu, căci ce i s-a iertat de fapt și ce a fost dezlegat la această femeie? Păcatele ei, pentru că un duh de neputință o ținea legată așa de optsprezece ani. Și când îi dezleagă păcatele și o curăță de ele și când o dezleagă de duhul acesta de neputință, femeia se dezleagă și de neputința trupestă, pentru că semnul neputinței sufletești era așezat în trupul ei prin gârbovire. Căci zice Mântuitorul: „Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei?” (Luca 13, 16). Iată ce vindecă Mântuitorul, iată ce dezleagă și iartă: păcatele.

De asemenea trebuie să înțelegem că, pentru a primi dezlegare de păcate și vindecare de boli, întrucât acestea merg împreună – dar pe primul loc și întâi este dezlegarea și iertarea păcatelor – nu putem să stăm oriunde, căci nu oricine zice: Doamne, Doamne!, intră în

Împărăția Cerurilor, ci este de trebuință să stăm acolo pe unde umblă Dumnezeu. Iar locul pe unde umblă Dumnezeu și unde bate Duhul Sfânt este cu siguranță Biserica lui Hristos. Slăbănogul de astăzi era în locul în care trebuia să fie, fiindcă a fost adus de prietenii lui în fața lui Hristos. Alt loc mai bun și mai propice nu se putea afla.

Ce îl mai determină pe Hristos, ce îl aduce și îl cheamă să dea dezlegare și iertare de păcate și vindecare de boală și de neputință este tocmai suferința și purtarea ei, este tocmai ducerea crucii fără crâcnire. Femeia gârbovă nu a deznădăjduit, ci era în templu, deși de optsprezece ani nu mai vedea cerul și în pământ se uita, dar nu-și blestema zilele și nu îl blestema pe Dumnezeu. Nu zicea: ce nevoie am să fiu acolo, că uite, optsprezece ani am așteptat și nimic nu văd? Ci totuși, atunci ea era în templu și îl căuta pe Dumnezeu. Și Dumnezeu a venit la ea. Suferința purtată îl cheamă pe Hristos, pentru că El este Omul durerii și purtătorul tuturor suferințelor și durerilor noastre. Și rană pe rană se vindecă. El, Care poartă rănilor noastre, va veni să vindece rana deschisă a vieții noastre, dacă o purtăm cu credință.

Întorcându-ne la acest bărbat slăbănog, vedem că el nu a căzut în deznădejde, pentru că zice: a văzut Hristos credința lor. Adică ei au venit cu credință, nu cu deznădejde, cum venise, în parte, acel tată de copil lunatic, care a zis: „De poți ceva, ajută-ne”. Acela a venit cu îndoială și îndoiala aceasta s-a adevărat, pentru că Mântuitorul zice: „De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede”. Și atunci el zice: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele” (Marcu 9, 22-24). Adică: cred și nu cred, dar ajută-mă să scap de necredință. Și tocmai pentru că a făcut această mărturisire a păcatului neputinței lui – iată spovedania – Mântuitorul, cu toată vădirea acestei neputințe și slăbiciuni în credință, îi vindecă fiul.

Așadar două lucruri îl cheamă pe Hristos: venirea pe drumul pe care umblă Hristos și șederea în locul în care stă Hristos, care nu este altceva decât credința. Iar sălașul credinței pe pământ este Biserica lui Hristos. Aici stau cei credincioși, în biserică, iar aceasta este locul în care umblă Hristos, locul în care vine Hristos la noi, chiar și după optsprezece ani. Adică tre-

buie răbdare și purtarea suferinței, însă nu oricum. Dacă această femeie gârbovă ar fi așteptat doar un an, doi, trei sau ar fi mers zece ani la biserică, dar după aceea s-ar fi lăsat păgubașă și ar fi mers la vrăjitori, cum fac atâția așa-ziși creștini astăzi, ar fi mers la descântători, la prăvilari sau la ghicitori, ar fi plecat de la credința cea adevărată pentru că ar fi venit unii și alții – lupi îmbrăcați în piei de oaie – spunând: vino la noi, căci, dacă vii la noi, te vindec, și și-ar fi părăsit credința și s-ar fi dus și s-ar fi închinat la alți dumnezei sau ar fi căzut în erezii ori în schisme, atunci nu s-ar mai fi întâlnit cu Hristos. Dar purtarea suferinței de către femeia gârbovă întru smerenie și de către slăbănog cu credință l-a adus pe Hristos. Suferința asumată, răbdată, primită, nu bolborosită, nu blestemată, nu mereu întrebând: de ce, de ce, de ce? ci zicând: dacă Tu, Doamne, mi-ai dat aceasta, o primesc de la Tine, dar, de voiești, miluiește pe robul Tău! Aceasta este rugăciunea pe care trebuie să o facem fiecare și care cu siguranță a făcut-o slăbănogul, după o și dovedește Evanghelia. Și ce a primit el, ce primim noi în schimbul purtării acestei suferințe, dar mai ales în schimbul credinței și al rămânerii în ea? Primim un dar care nu se poate comensura și pe lângă care darul sănătății este nimic. Diferența dintre aceste două daruri este precum soarele față de o piatră, pentru că ni se iartă păcatele. Și nu există lucru mai minunat, mai de dorit, mai despovărător și mai îndumnezeitor decât acesta. Dar pentru că noi am slăbit în credință și nu mai știm bine cine este Dumnezeu, ca atare nu mai știm nici ce înseamnă și cât de grav este păcatul dacă greșești lui Dumnezeu. Din cauză că vedem prin ceață pe Dumnezeu, atunci prin ceață vedem și cele care lovesc puterea lui Dumnezeu, și viața care este în noi de la Dumnezeu. Și pentru că nu ne vedem păcatele, atunci nici nu căutăm decât puțin să le vedem, să ne ușurăm de ele, să ne fie dezlegate, să primim iertare de ele. Din această pricină nu punem temei, așa cum se cuvinea, pe cuvântul Mântuitorului, Care a început propovăduirea zicând: „Pocăiți-vă, căci s-a apropiat Împărăția Cerurilor” (Matei 4, 17). Adică să luăm aminte: doar prin pocăință putem intra în Împărăția Cerurilor. Și atunci, pentru că lucrurile acestea nu le vedem

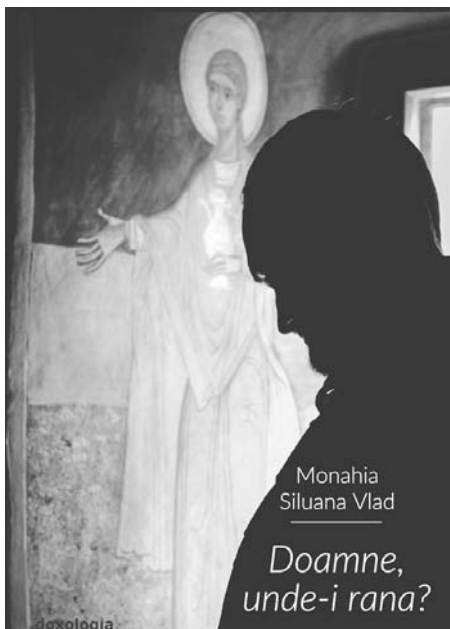
bine, nici iertarea de păcate nu poate să o facă Dumnezeu cum se cuvinea, nici vindecarea durerilor, neputințelor și greutăților vieții noastre nu se face așa cum am vrea noi să se facă. Iată-ne slabi și neputincioși, iată-ne târându-ne de aici până acolo precum niște viermi, iată-ne blestemându-ne zilele uneori și iată-ne căzând din credință – și aceea cât o aveam – pentru că se zice: „De la cel ce nu are, și ce i se pare că are i se va lua” (Matei 25, 29). Dacă nu ai credință cum trebuie, atunci și dramul acela pe care îl mai aveai – zicând că ești ortodox – se duce, te pierzi și te duci la credințe false, mincinoase și înșelătoare.

Așadar, ce ne ține pe noi în fața lui Hristos? Aceasta ne ține: să stăm pururea în Biserica lui Hristos, în credință. Dar în Biserica lui Hristos suntem nu numai aici, ci oriunde am fi, căci suntem mădulare ale Bisericii lui Hristos, suntem în credința cea mântuitoare în care ne ține harul Duhului Sfânt. Însă Biserica este locul în care ne rugăm în mod deosebit, la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie și celelalte rugăciuni.

Pe lângă aceasta, să purtăm greul fără crâcnire, așa cum zice Mântuitorul: „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34) – adică să ia cele ale credinței – și să renunțe la păreriile lui și la viața lui despre care i se pare că și-a așezat-o pe temelii bune, să renunțe la toate temeliiile și să pună temelia cea adevărată a credinței. Să ia mintea lui Hristos, gândul lui Hristos, poruncile Sale, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Adică să primească suferința și durerea fără să crâcnească și întru răbdare. Atunci îl vom vedea pe Hristos, pentru că va veni Hristos la noi și va rămâne cu noi și noi cu El, așa cum S-a arătat și slăbănogului, așa cum a făcut și cu femeia gârbovă ori cu femeia cea păcătoasă, căreia, după ce aceasta l-a sărutat și l-a spălat picioarele, mai apoi i-a zis: Fiică, și se iartă păcatele tale cele multe, deși ea nici nu a sperat aceasta. Ea nu a știut decât să aducă lacrimile și durerea ei.

Deci întru durere de vom veni la Hristos și întru sfâșierea inimii, umplându-ne de durerea vederii păcatelor noastre, Mântuitorul ne va milui și așa nădăjduim că va face și cu noi.

Amin!

Viața mea este „prescura” din care Dumnezeu mă face ceea ce voi deveni

Este nevoie să-I dau lui Dumnezeu nu doar gândurile mele, ci „toată viața mea”, adică întreaga energie a vieții mele și toată simțirea mea. Nu ideile mele despre viață sunt viața mea, nu „povestea” pe care v-am spus-o este viața mea, ci simțirile mele, frica mea, dorința mea...

Sfântul Grigorie Palama insistă și, la noi, Sfântul Vasile de la Poiana Mărului ne învață clar că simțirea sufletului este „carnea rugăciunii”. De ce postești? Ca să aibă rugăciunea „carne”. Viața mea este „prescura” din care Dumnezeu mă face ceea ce voi deveni, dacă vreau să-L urmez. Dumnezeu transformă, prefa-

ce realitatea creată în realitate divino-umană, prin har. Din pâine și vin face Trupul și Sângele Domnului, dintr-un bărbat face un preot, pe un băiat și-o fată îi transformă în soț și soție, iar pe păcătosul care se pocăiește, se întoarce la El, îl preface în sfânt! (dacă vrea și păcătosul!)

Dar ca să se transforme, trebuie să-I dau, să mă dau. Că dacă mă duc la biserică, aprind o lumânare și mă duc acasă, chiflele mele de pe masa din sufragerie nu se transformă în Trupul Mântuitorului... Mulți spun: „Viața mea nu s-a schimbat!”. „Păi, l-ai oferit-o?” „Da, m-am ru-

gat și dimineața, și seara!” „Dar când și-a venit să omori pe cineva te-ai rugat?” „Ei, dar numai de rugăciune nu mi-ardea mie atunci!” Asta este: dacă nu „ne arde” să-I dăm lui Dumnezeu toate ale noastre ca să le vindece și să le sfințească, nimic nu se schimbă. Numai dând lui Dumnezeu tot ce simt: ură, frică, poftă, plăcere, bucurie, viața mea se schimbă. Dacă nu-i dau „materialul meu”, nu se transformă nimic.

(Monahia Siluana Vlad, *Doamne, unde-i rana?*, Editura Doxologia, Iași, 2017, pp. 52-53)

Metodologie admitere studii de Licență

Programul de LICENȚĂ: Teologie Ortodoxă Pastorală (8 semestre)

Admiterea candidaților se face în două etape, pe baza documentelor cerute de **Anexa 1**:

ETAPA 1: Proba eliminatorie:

1. Vizita medicală – o comisie formată din doi medici specialiști și duhovnicul facultății va evalua, în ziua stabilită în programul de desfășurare a admiterii, documentele medicale de la dosarul candidatului, la care se adaugă și un interviu care să ateste calitățile psihologico-duhovnicești cerute de reglementările canonice, legislative și regulamentare ale Bisericii Ortodoxe Române. Astfel, fiecare candidat va primi viza *Admis* sau *Respins*, funcție de cele constatate;

2. Muzică și dicție – o comisie formată din profesorul de muzică bisericească și unul de limba română va evalua, prin interviu, în ziua stabilită în programul de desfășurare a admiterii, calitățile muzicale și dicția candidaților. Astfel, fiecare candidat va primi viza *Admis* sau *Respins*, funcție de cele constatate.

NOTĂ: Nu vor susține proba eliminatorie de **Muzică și dicție** absolvenții Seminarilor teologice, personalul clerical și cel monahal. Candidații respinși la oricare din probele eliminatorii nu pot depune contestații fiind excluși din examen.

ETAPA 2: Probă scrisă

Candidații declarați admiși la cele două probe din etapa 1, vor susține în ziua programată, un examen scris la disciplina **Teologie Dogmatică Ortodoxă** (după tematica stabilită de Patriarhia

Română – vezi **Anexa 2**).

Calcularea mediei examenului de admitere se va face astfel:

50% nota de la Proba scrisă + **50%** media examenului de bacalaureat = media de admitere.

Ocuparea locurilor scoase la concurs se va face în ordinea descrescătoare a mediei astfel rezultate. Pentru ultimul loc bugetar cât și pentru cel cu taxă (din cifra de școlarizare aprobată), la medii egale, se va lua în considerare nota obținută la proba scrisă, fiind declarat admis cel cu media cea mai mare.

Programare calendaristică 2018:

Sesiunea I – Program de Licență

Înscrieri la sediul Facultății (str. Academia Teologică nr. 11-13, tel 0257.28585): **09.07-24.07.2018**

Etapa I (vizita medicală, muzică și dicție) – **25.07.2018 ora 8³⁰**

Etapa II (examenul scris la disciplina Teologie Dogmatică) – **25.07.2018 ora 11⁰⁰**

Afișare rezultate: **25.07.2018**

Contestații – **26.07.2018**

Confirmarea locului – **27.07. – 31.07.2018**

Afișare rezultate finale: **31.07.2018**

Sesiunea II/ funcție de numărul de locuri rămase – Program de Licență

Înscrieri la sediul Facultății (str. Academia Teologică nr. 11-13, tel 0257.28585): **03.09-11.09.2018**

Etapa I (vizita medicală, muzică și dicție) – **12.09.2018 ora 8³⁰**

Etapa II (examenul scris la disciplina Teologie Dogmatică) – **12.09.2018 ora 11⁰⁰**

Afișare rezultate: **12.09.2018**

Contestații – **13.09.2018**

Confirmarea locului – **14.09.- 18.09.2018**

Afișarea listelor finale definitive: **19.09.2018**

Acte admitere LICENȚĂ

1. dosar plic;
2. cerere de înscriere tip (de la comisia de înscriere);
3. diploma de bacalaureat sau echivalenta acesteia în **original** și **xero-copie legalizată**;
4. foaia matricolă a anilor de liceu în **original** și **copie legalizată**;
5. diploma de licență sau echivalenta acesteia în **original** și **copie legalizată**, pentru absolvenții de facultate;
6. foaia matricolă a anilor de licență în **original** și **copie legalizată**;
7. diplomă de atestat sau echivalenta acesteia în **original** și **copie legalizată**, pentru absolvenții Seminarilor Teologice;

8. certificat de naștere în copie legalizată;

9. certificat sau adeverință de botez;

10. certificat de căsătorie în copie legalizată – unde este cazul;

11. carte de identitate – copie

12. recomandarea Consiliului parohial (formular tip) din parohia de proveniență a candidatului;

13. binecuvântarea arhierescă, din partea chiriarhului locului din eparhia de unde provine candidatul;

14. adeverință medicală – tip – apt pentru înscrierea la facultate

15. aviz psihologic de la un cabinet de specialitate;

16. 4 poze tip buletin color;

17. taxa de înscriere: **80 lei**;

18. adeverință de la locul de muncă pentru cântăreți, preoți sau monahi.

Mai multe detalii pe: www.teologiearad.ro/admitere/

Metodologie admitere studii de Master

Programele de MASTER:

1. **Pastorație și viață liturgică** (4 semestre)

2. **Doctrină și cultură creștină** (4 semestre)

Admiterea candidaților se face, pe baza documentelor cerute de **Anexa 3**, funcție de opțiunea candidaților, în ordinea descrescătoare a mediilor generale obținute la **interviul** programat la data anunțată de Comisia de admitere, după tematica stabilită.

Calcularea mediei examenului de admitere se va face astfel:

50% nota de la interviu + **50%** media examenului de licență = media de admitere. La medii egale, se va lua în considerare media anilor de studii.

NB: Pentru situațiile speciale ale celor care aparțin altor culte și care doresc să se înscrie la concursul de admitere pentru **programele de masterat și doctorat**, se vor urma îndrumările Sfântului Sinod (Hot. Nr. 358/13.02.2015), care reglementează modalitatea de obținere a calității de „candidat la admitere” în Facultățile de Teologie Ortodoxă, prin următoarele documente: **avizele:** 1. cultului de proveniență, 2. Consiliului Facultății/ Școlii doctorale pentru care se

optează și **acordurile:** 1. Arhiepiscopului Aradului, 2. Patriarhului României.

Programare calendaristică 2018:

Sesiunea I și II – Programe de Master

Înscrieri la sediul Facultății (str. Academia Teologică nr.11-13, tel 0257.28585): **09.07-24.07.2018** și **03.09-11.09.2018**

Interviu – **12.09.2018 ora 11³⁰**

Contestații – **13.09.2018**

Confirmarea locului – **14.09.- 18.09.2018**

Afișare listelor finale definitive: **19.09.2018**

Acte admitere MASTER

Candidatul va depune următoarele acte:

1. dosar plic
2. cerere de înscriere tip (de la comisia de înscriere)
3. Curriculum – vitae
4. diploma de bacalaureat sau echivalenta acesteia în **original** și **copie legalizată**
5. foaia matricolă a anilor de liceu în **original** și **copie legalizată**
6. diplomă de licență sau echivalenta acesteia în **original** și **copie legalizată**, pentru absolvenții de facultate)

7. foaia matricolă a anilor de licență în **original** și **copie legalizată**

8. diploma de master sau echivalenta acesteia în **original** și **copie legalizată** (pentru înscrierea la studiile de doctorat)

9. foaia matricolă a studiilor de master în **original** și **copie legalizată**

10. diplomă de atestat sau echivalenta acesteia în **original** și **copie legalizată**, pentru absolvenții Seminarilor Teologice

11. certificat de naștere în copie legalizată

12. certificat sau adeverință de botez

13. certificat de căsătorie în copie legalizată – unde este cazul

14. carte de identitate – copie

15. recomandarea Consiliului parohial (formular tip) din parohia de proveniență a candidatului

16. binecuvântarea arhierescă, din partea chiriarhului locului din eparhia de unde provine candidatul

17. pentru candidații care aparțin altor culte sau provin din **alte Biserici Ortodoxe surori** sunt necesare: **acordul cultului/ chiriarhului eparhiei** din care provin; avizul Consiliului Facultății în care urmează să studieze, **acordul chiriarhului** de care aparține facultatea și

acordul Patriarhului României

18. adeverință medicală – tip admitere facultate – cu analiza de sânge și raze la plămâni;

19. aviz psihologic de la un cabinet de specialitate

20. 4 poze tip buletin color

21. taxa de înscriere: **80 lei**

22. adeverință de la locul de muncă pentru cântăreți, preoți sau monahi.

Mai multe detalii pe: www.teologiearad.ro/admitere-master/

ȘTIRI

Chiriarhul arădean, IPS Părinte Timotei, a slujit la schitul de la Tămand

În ziua de 2 iulie, când Biserica noastră prăznuiește Așezarea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în biserica Vlaherne și pe Sfântul Voievod Ștefan cel Mare, așezământul monahal din Tămand, Protopopiatul Ineu își sărbătorește hramul. Cu acest prilej, continuând o tradiție deja îndătinată, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a fost prezent în mijlocul obștii monahale de maici, a preoților și credincioșilor din părțile Ineului. Chiriarhul arădean a fost întâmpinat de către Părintele Adrian Zaha, Protopopul Ineului, de Părintele Ciprian Tripa, duhovnicul schitului, de maica stareță Serafima Ciorba și de către un numeros sobor de preoți. După aceasta, Înaltpreasfinția Sa a săvârșit Sfânta Liturghie arhierescă, înconjurat fiind de un sobor de 23 de preoți, în prezența autorităților locale și a unui număr mare de credincioși. Din sobor a făcut parte și Părintele Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial. La sfânta slujbă au participat monahi și monahii de la Mănăstirea Feredu și Schitul Cuvioasa Paraschiva din satul Bodroglu Vechi.

În cuvântul de învățătură adresat celor prezenți, Chiriarhul a vorbit despre „Înveșmântare aleasă” (cf. Evr. 9; Luca 11) a Bisericii, prin Veșmântul Maicii Domnului, Ea fiind cea care a adus în lume pe Fiul lui Dumnezeu, devenind și Maică a Bisericii, Trupul tainic al Domnului, aici făcându-se trimiterea la prefigurările templului Vechiului Testament, ca simboale a virtuților Sfintei Fecioare, pilde și folositoare credincioșilor, asigurând comuniunea lor în unitatea creștină. Exemple ale celor ce s-au străduit a dobândi aceste daruri sunt sfinții, dintre cei români se pomenește în aceiași zi Ștefan cel Mare, Voievodul Moldovei, a amintit Înaltpreasfinția Sa.

Monahia Serafima, stareța schitului, a oferit tuturor celor prezenți o agapă creștinească în cinstea hramului.

După aceasta, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a vizitat șantierul de renovare a clădirii pentru viitorul cămin social de bătrâni și a dat indicațiile cuvenite.

Sfântul Voievod Ștefan cel Mare sărbătorit la Mănăstirea Dobrești

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Ioan, Mitropolitul Banatului, luni, 2 iulie 2018, când se face pomenirea Sfântului Voievod Ștefan cel Mare, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului, s-a aflat în mijlocul obștii monahale, condusă de Părintele stareț Matei Buliga și a pelerinilor veniți la Mănăstirea Dobrești, ctitorie a Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, cu prilejul celui de-al treilea hram al așezământului monahal. Preasfinția Sa a săvârșit Sfânta Liturghie în subsolul noii biserici a mănăstirii, împreună cu un sobor de preoți și diaconi. În cuvântul de învățătură, Preasfințitul Părinte Emilian le-a vorbit credincioșilor despre lucrarea Voievodului Ștefan cel Mare în perioada domniei sale, despre ctitoriile sale, ridicând câte un altar după fiecare bătălie câștigată și despre ctitoria Preafericitului Părinte Daniel, care s-a inspirat din ctitoriile Voievodului Ștefan atunci când a ctitorit acest așezământ la Dobrești, a subliniat Preasfinția Sa.

În cadrul Sfintei Liturghii s-au înălțat rugăciuni către tronul Preasfintei Treimi și pentru părinții Preafericitului Părinte Patriarh, Stela și Alexie.

Răspunsurile liturgice au fost oferite de către Corul psaltic „Sfântul Nicolae” al Facultății de Teologie din Timișoara.

La finalul Sfintei Liturghii, Preasfințitul Părinte Emilian a transmis preoților și credincioșilor prezenți binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel și a Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Ioan.

Părintele stareț i-a mulțumit Preasfințitului Părinte Emilian Crișanul pentru toată osteneala și pentru bunăvoința de-a sluji în această zi de sărbătoare la Mănăstirea Dobrești și tuturor credincioșilor veniți din tot Banatul pentru a-l cinsti cum se cuvine pe Sfântul Voievod Ștefan cel Mare.

Târnosirea Bisericii din Parohia Arad-Micalaca Nouă, Zona 300, A Fost Săvârșită De Trei Ierarhi

Duminică, 1 iulie 2018, biserica cu hramul „Sfântul Apostol Andrei”, a Parohiei Arad – Micalaca Nouă,

zona 300, a fost târnosită de un sobor de trei ierarhi ai Bisericii noastre. Slujba de târnosire a fost săvârșită cu începere de la ora 9:00, de către Înaltpreasfințitul Părinte Ioan, Mitropolitul Banatului, alături de Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului și Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului.

Slujba de târnosire a fost oficiată după toate regulile Bisericii Ortodoxe, adică, a fost unsă în exterior cu Sfântul și Marele Mir, în piciorul Sfintei Mese au fost puse Sfinte Moaște de Sfinți Mucenici, Documentul de Sfințire, semnat de întreg soborul, Sfânta Masă a fost spălată cu apă de trandafiri și unsă cu Sfântul și Marele Mir, iar în cele patru colțuri ale Sfintei Mese au fost puse icoanele celor patru Sfinți Evangheliști: Matei, Ioan, Luca și Marcu.

După slujba de sfințire Înaltpreasfințitul Părinte Ioan împreună cu soborul de ierarhi și cu un sobor de preoți și diaconi a săvârșit Sfânta Liturghie în biserica nou sfințită. La sfânta slujbă au fost prezente autorități centrale, județene și locale și foarte mulți credincioși, precum și copii și tineri.

În cuvântul de învățătură adresat mulțimii de credincioși, Mitropolitul Banatului a prezentat învățăturile ce se desprind din Evanghelia de la Matei cap. 8, 28-34, unde Sfântul Evanghelist ne prezintă minunea săvârșită de Mântuitorul Iisus Hristos privind vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei.

După cuvântul de învățătură, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, a mulțumit Înaltpreasfințitului Părinte Ioan pentru toată osteneala și pentru participarea la acest eveniment important din viața comunității arădene. Totodată, Chiriarhul arădean a făcut o paralelă între misiunea făcută de Sfântul Apostol Andrei pe teritoriul patriei noastre și târnosirea acestei biserici în Anul Centenar, amintind contribuția pe care au adus-o arădenii pentru înfăptuirea Marii Uniri de la 1918.

În semn de înaltă apreciere și prețuire pentru activitatea pastoral-misionară și pentru jertfa adusă la construirea acestei frumoase biserici, pusă sub ocrotirea Sfântului Apostol Andrei, preotul iconom stavrofor Gheorghe Oprea, a primit din partea Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, un Hrisov de mulțumire, citit în fața tuturor de către Părintele Flavius Petcuț, Protopopul Aradului.

Răspunsurile liturgice au fost oferite de corul parohiei împreună cu cântăreții de la străună.

La final, Părintele paroh Gheorghe Oprea a mulțumit celor trei ierarhi bănățeni, autorităților locale și centrale, precum și tuturor credincioșilor prezenți și celor care au contribuit la zidirea acestei frumoase biserici.

Credincioșii au avut posibilitatea să intre și să se închine în Sfântul Altar pe tot parcursul zilei.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.